

ския съюз, а още повече победоносната война с Турция, извика в Берлин и Виена, доказват по най-очевиден начин размера на поражението, което завоевателната политика на Централните империи бе претърпяла на Балканите.

Но въпроса, който ни интересува тук е — кое накара Фердинанда да прибегне към тъй много противната му идея за разбирателство и съюзяване на България с останалите балкански държави и да сключи Балканския съюз, който той счита дори изключително за свое собствено дело, с което тъй много се и гордее? Дали защото добре разбраните интереси на българския народ диктуваха да се тури час по-скоро край на взаимно-изстребителните борби в Македония и с общи усилия на всички балкански държави да се пристъпи към освобождаването на християнските населения из под започващия да става все по-застрашителен и непоносим турски ярем; дали защото Фердинанд най-сетне разбра, че австро-германската политика на Балканите застрашаваше свободата и независимостта на балканските държави, в това число и на България, и че са нужни общи усилия да ѝ се противостои, или пък той сключи този съюз от угода към Тройната антанта, която, както вече споменахме, се стремеше да издигне една бариера за австро-германското нашествие на Балканите, една преграда между Централните империи и Турция, която вече се нареждаше рамо до рамо с тях?

Ние мислим, че нито първото, нито второто, а най-малко третото от тия съображения е повлияло на Фердинанда, защото, ако това беше така, Балканският съюз би бил сключен върху съвсем друга основа, той не би престанал да съществува тъй скоро и ходът на големите исторически събития,